

УМБЕРТО ЕКО ОНОВА

Превод от италиански: Свилена Косева, —

chitanka.info

— Как вървят делата, професоре? — генералът трудно удържаше нетърпението си.

— Какви дела? — попита професор Ка, явно не бързаше да отговори.

— Цели пет години вие работите тук долу, без никой да ви притеснява. Ние ви се доверяваме. Но колко дълго може да се вярва на думи? Крайно време е да видим делата.

В гласа на генерала се долавяше заплаха, затова Ка махна с ръка и се усмихна.

— Спечелихте, генерале. Исках да поизчакам малко, но вие... Аз Го направих — професорът мина в полушепот — и, заклевам се в Слънцето, вече мога да Го покажа на света.

Той с жест повика Генерала в пещерата. Ка заведе госта си в най-дълбокото — там, където през незабележим отвор се процеждаше тънък лъч светлина. Там, върху гладка и равна ниша, лежеше Онова.

По форма То приличаше на бадем, имаше множество стени и блестеше.

— Ама това... — генералът беше объркан, — това си е камък.

В сините очи на професора пробягна лукаво пламъче.

— Да — съгласи се той, — камък е. Но не като другите. Не е за подритване. Да го вземем в ръка.

— В ръка ли?

— Точно така, генерале. В този камък е съсредоточена велика сила, за която до днес човечеството не смееше дори да мечтае. Мощ, равна на мощта на милиони хора... Вижте.

Той сложи длан върху камъка, сви пръстите си и го обхвана. Дланта плътно обвиваше камъка, неговата широка част, а острият край стърчеше надолу и гледаше ту встрани, ту генерала, в зависимост от движението на ръката на професора. Професорът направи рязко движение и камъкът очерта траектория във въздуха; после рязко замахна надолу, към друг камък и — о, чудо! — му направи широка пукнатина. Професорът удари още веднъж, камъкът се разтроши, а при третия удар стана на ситни отломки.

Генералът наблюдаваше с широко отворени очи, затаил дъх.

— Невероятно! — изкрещя той, преглъщайки слюнката си.

— Това е нищо — ликуваше професорът. — Макар че с голи ръце не бихте го направили за нищо на света. Гледайте сега.

Ученият взе голям кокосов орех, захвърлен в ъгъла, рошав и здрав, и го подаде на генерала.

— Хайде сега, счупете го, смачкайте го.

— Достатъчно, Ка — гласът на генерала трепна. — Отлично знаете, че е невъзможно, че няма човек, който може да го направи. Правят го само динозаврите — удар с лапата и пият сока...

— Така... А сега — професорът беше възбуден, — а сега наблюдавайте. — С бързо движение той удари по кокосовия орех, почти без никакви усилия — и го разби на парчета. Отломките се разпиляха встрани, а млякото се събра във вдлъбнатината. Генералът гледаше с изумление ту камъка, ту Ка, ту натрошения кокосов орех.

— Заклевам се в Слънцето, Ка! Това е направо забележително! Силата на човека се увеличава стократно, сега вече никой няма да се страхува от динозаврите. Сега вече ставаме господари на скалите и дърветата. Човекът вече има още една... какви ги говоря — още сто ръце! Къде Го намерихте?

— Аз не Го намерих. Аз Го направих.

— Направихте ли? Какво означава това?

— Означава, че досега То не е съществувало.

— Вие сте луд, Ка! — генералът потрепера. — Може би То е паднало от небето, може би То е донесено от Слънцето, може би е дар от въздуха... Как може да се направи нещо, което не е съществувало преди това?

— Може! — Ка беше категоричен. — Можеш да вземеш камък, да удриш по него с друг камък, докато му придадеш необходимата форма. Такава, че ръката да може да го обхваща. Тогава с помощта на този камък ръката може да прави множество други камъни, по-големи и по-остри. И това го постигнах аз, генерале!

По челото на генерала се стичаха едри капки пот.

— Трябва да Го покажем на всички, Ка. На цялата наша Орда. Нашите мъже ще станат неуязвими, разбирате ли? Сега вече можем да се изправим срещу мечка — тя има нокти, а ние имаме Това, ще можем да разкъсаме звяра, преди той да ни разкъса, да го смажем, да го убием... Да смажем змия, да строшим черупката на костенурка, можем да убием... О, Велико Слънце!... Можем да убием човек!

Генералът замръзна, поразен от последната си мисъл. После продължи, погледът му бе станал леден.

— Сега вече ние, Ка, можем да нападнем Ордата на Коам. Те са по-едри и по-силни, но вече ще бъдат под нашата власт и ние ще ги унищожим до един! Ка! — И той го раздруса по рамото. — Това е велика победа!

Ка бе станал предпазлив и колеблив.

— Точно затова не исках да ви показвам моето изобретение. Аз осъзнавам, че съм направил ужасно откритие, което ще промени света. Аз осъзнавам своята отговорност — изнамерил съм средство със страшна разрушителна мощ. Никой на земята още не разполага с Него, затова и не искам да Го показвам никому. В противен случай войните ще станат самоубийство. Та нали и ордата на Коам може да се научи да прави подобни камъни; тогава в следващата война няма да има нито победени, нито победители. Това го замислих като средство на мирния труд, на прогреса, но сега виждам, че То може да носи смърт. Аз ще Го унищожа.

Генералът беше въвн от кожата си.

— Елате на себе си, Ка! Вие нямате това право. Това са глупави превземки на интелгент. Вие прекарахте в тази пещера цели пет години и не знаете нищо за света. Ние крачим гордо по пътя на цивилизацията и ако Ордата на Коам победи, няма да остане камък върху камък — нито мир, нито свобода, нито радост за хората. Наш свещен дълг е да ги запазим посредством вашето изобретение. Това съвсем не означава, че ще се възползваме от Него веднага. Важното е те да знаят, че То е при нас. Ще Го демонстрираме пред очите на противника. После ще ограничим Неговото използване, но докато То е в нашите ръце, никой няма да посмее да ни нападне. После ще можем да копаем с Него гробове, да правим нови пещери, да подравняваме почвата. Достатъчно е да Го имаме, а не да Го пускаме в действие. Това е оръжие със страхотна разрушителна мощ, то ще възпре коамовците за вечни времена.

— Не и не! — Ка беше категоричен. — Щом Го овладеем, ние ставаме неконтролируеми. Аз ще Го унищожа.

— Ама вие сте си чисто и просто идиот, макар и полезен идиот! — Генералът беше приbledнял от гняв. — Вие играете по свирката на нашите врагове, вие сте си чиста проба прокоамовец, както и всички подобни вам интелгенти. Като например онзи певец, който снощи възпяваше дружбата между народите — Вие не вярвате в Слънцето!

Ка изтръпна, сведе глава, а очите му станаха мънички и тъжни.

— Знаех, че ще се стигне дотук — каза. — Аз не съм прокоамовец и вие го знаете прекрасно. Но съгласно петия закон от Слънчевата сбирка от закони, аз се отказвам да върша дела, които биха могли да предизвикат гнева на духовете. Мислете си, каквото си щете. Но То няма да излезе от тази пещера.

— Пък аз казвам: То ще излезе, и то веднага, за славата на Ордата, на цивилизацията, за благо на всички народи по целия свят! — закрещя генералът.

Той грабна камъка с дясната си ръка, точно както го направи самият Ка, после с гняв, със сила, с ненавист Го стовари върху главата на професора. Ка рухна на пода, обливайки с кръвта си всичко наоколо.

Генералът погледна с възторг оръжието, което стискаше в ръце. После устните му се разтегнаха в усмивка и в тази усмивка имаше жестокост и безпощадност.

— Първият... — прошепна той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.